

Δῶσε μου τὸ γάρδιο νὰ γαρδιώσωμε τὸ παννὶ Λεῦκτρ. Σή-
μερο κίνησα ᾿γὼ τ' ἀνναδικό μου κ' ἴσα-ἴσα πὸν γάρδιωσα
Α. Κρήτ. β) Ἀρχίζω νὰ τυλίγω τὸ ὑφανθὲν παννίον εἰς τὸ
ἀντὶ τανύων διὰ τοῦ γκάρδιου Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.)
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀναβρ. Λεῦκτρ. Παλαιοχ.
Πλάτσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Φάνε μιὰ ᾿νχιὰ ᾿κόμα, γιὰ νὰ
σώσῃ νὰ γαρδιώσῃς Ἀπύρανθ. γ) Ἀμτβ., ἐπὶ τοῦ ὑφαινο-
μένου, λαμβάνει πλάτος ἐπιτρέπον τὴν περιτύλιξιν του εἰς
τὸ ἀντίον διὰ τοῦ γκάρδιου Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.) Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): ᾿Αν εἶναι μισὴ βήχη, γαρ-
διώνει (ἐνν. τὸ παννὶ) Ἀπύρανθ.

γκάρδιωση ἡ, (I) ἐνιχ. ἐγκαρδιώση λόγ. ἐνιχ. ἐγκαρ-
δίωση Τσακων. ἐγκάρδιουση Τσακων. γκάρδιουση Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. γκάρδιώω (I).

Ἐμψύχωσις, ἐνθάρρυνσις ἔνθ' ἄν.

γκάρδιωση ἡ, (II) ἐνιχ. γάρδιωση Πελοπ. (Συκιὰ
Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. γκάρδιώω (II).

Γκάρδιωμα I. Συνών. βλ. εἰς λ. γκάρδιος B1β.

γκαριζολογῶ σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. γκαρίζω καὶ τῆς παραγ. καταλ. -λογῶ,
διὰ τὴν ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., ᾿Αθηνᾶ 22(1910), 247 κ.ἑξ. καὶ
Σ. Μενάρδ., ᾿Αθηνᾶ 37 (1923), 70.

Φωνάζω, φωνασκῶ ὁχληρῶς σύνθηθ.: Σταμάτα νὰ γκαρι-
ζολογᾷς, γιατί θὰ ἀρπάξω τὴ σανίδα καὶ θὰ σοῦ μετρήσω
τὰ πλευρά. Αὐτὸς ὁ μουλαροκέφαλος γκαριζολογᾷ ὅλη μέρα
κ' ἔχει σπάσει τὰ νεῦρα τῆς γυναίκας του σύνθηθ. Συνών. βλ.
εἰς λ. γκαρίζω B1.

γκαρίζω, ὀγκαρίζω Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) οὐγκαρί-
ζω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) γονγκαρίζω Πόντ. (Ἀργυρόπ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) γκαρίζω κοιν. γκαρίζου πολλαχ. βορ.
ιδιωμ. γαρίζω ᾿Αντίπαξ. ᾿Ερεικ. Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ. κ.ά.)
Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. Αὐλιῶτ. Αὐχίον. Κάβ. Κερουσ. Κασσιόπ.
Σπαρτερ. κ.ά.) Κεφαλλ. Λευκ. (Φτερν. κ.ά.) Μέγαρ. Νάξ.
(Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ.) Πελοπν. (Ἀναβρ. ᾿Ανώγ. Ξεχώρ. Ξη-
ροκ.) Τῆν. γαρίζου ᾿Ιμβρ. Σάμ. (Κοντακαίν. Κουμαδαρ. κ.ά.)
γκαρίντζω Σίφν. γραῖζω Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) γραῖζω
Πελοπν. (Πραστ.) γαρίζω Θράκ. (Μαῖστρ.) ὀγκαρίζω Ἡπ.
(Ἀργυρόκ. Κόνιτσ. Πωγών.) Θράκ. Πελοπν. (Ἄρν. Δαι-
μον. Ζελίν. Λεῦκτρ. Λιγούρ. Λίμπερδ.) Τένεδ. ὀγκαρίζου
Α. Ρουμελ. (Καβακλ.) Βιθυν. (Πιστικοχ.) Εὐβ. (Βρύσ. Κά-
ρυστ.) Θεσσ. (Κακοπλεύρ. Καλαμπάκ. Μαυρέλ. Ὁξύν.
Σταγιάδ. Φωτειν. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ.) Μακεδ.
(Ἀρέθουσ. ᾿Αρκοχώρ. Αὐγερ. Βλάστ. Βόιον Βόλβ. Βρία
Βροντ. Γαλατ. Γήλοφ. Γιδ. Γρεβεν. Δασοχώρ. Δεσκάτ.
᾿Εράτυρ. Κίτρ. Κοζ. Κολινδρ. Λιτόχ. Μοσχοπότ. Νάουσι.
Νιγρίτ. Πορ. Ριζώμ. Ρυάκ. Σισάν. Φυτ. κ.ά.) Σκυρ. Στε-
ρελλ. (Ἀράχ. Κολάκ. Μαλεσ. κ.ά.) Τσακων. ὀγκα-
ρίζ-ζου Εὐβ. (Κουρ.) ἀγαρίζω Κύθηρ. Μέγαρ. Πελοπν. (Συ-
κιὰ Λακων. Οἶτυλ.) ἀγαρίζου Θράκ. (Καρωτ. κ.ά.) ᾿Ιμβρ.
Μ. ᾿Ασία (Κυδων.) ὀγκαρινῶ Μακεδ. (Βλάστ.) ἀγαῖζου Σα-
μοθρ. ὀγκαρίζου ἐν Τσακων. γκαρίζ'ω μα Τσακων. (Βάτικ.
Χαβουτσ.) Μέσ. ἀγαρίζομαι Πελοπν. (Ἀρεόπ. Λάγ. Μάν.
Οἶτυλ. Πάλυρ. κ.ά.) ἀγαρίζομαι Πελοπν. (Λακων.) Μετοχ.
γκαρίζουντα Στερελλ. (Φθιώτ.) γκαρίζ'ντα Τσακων. (Χα-
βουτσ.) γαρισμένος Μέγαρ. ὀγκαρισμένος Εὐβ. (Κάρυστ.)
ἀγαρισμένος Κύθν.

Τὸ μεσν. γκαρίζω, βλ. Γαδάρ. διήγ. στ. 453 (ἐκδ.
Wagner σ. 137). Οἱ τύπ. ὀγκαρίζω, οὐγκαρίζω
ἐκ τῶν παραλλ. Λατινικῶν *oncare, uncare*, ἐκ τῶν
ὁποίων τὸ γκαρίζω. Ὁ τύπ. ἀγκαρίζω παρὰ Δου-
καγγ. εἰς λ. ἀγαρίζειν.

I) Κυρίως ἐπὶ ὄνου, φωνάζω, γκαρίζω κοιν. καὶ
Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ.
Χαλδ.): Γκαρίζει ὁ γάιδαρος - τὸ μονλᾶρι κοιν. Οὐλὴν τὴ
νύχτα ἀγκαρίζ-ζανε οἱ γαδιάραι Εὐβ. (Κουρ.) ᾿Εκεῖν' τὸ γαι-
δοῦρι κάθε λίγο καὶ λιγάκι γκαρίζει καὶ δὲ μᾶς ἀφίνει νὰ
᾿συχάσουμε Πελοπν. (Βλαχοκερ.) ᾿Αμα γκαρίζ' οὐ γάιδα-
ρους, οὐρλιάζ' κὶ τοῦ σᾶ'λλι Ἡπ. (Πλάκ.) Μωρὲ μὴν τὴν
πιάνης τὴ γαιδορογοιτσέρα καὶ δὲν ἔχουμε κἀνα γαιδοῦρι
νὰ γκαρίζη' δῶ χάμου Πελοπν. (Βερεστ.) Ὁ γάαρος γκαρί-
ζει γαί' ᾶ' ρίξω του ἕναν καγιά ᾶ' σπάσω του τὴν κεφάλαι του
(καγιά = πέτρα) Χίος (Φυτ.) Μουρ', ἀφήτε το γι' ᾶς μιλή,
ᾶδαρος γαρίζει Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Παροιμ.

Γάιδαρος ὅπου γαρίζει, τὸ κεφάλαι του τσακίζει
(ἐπὶ φλυαρίου βλάπτοντος ἑαυτὸν διὰ τῶν λόγων του) Λευκ.
Τὸ γάδαρο ᾶ' ντὲ κριθαρίζης, ἀγκαρίζει (ἐπὶ τοῦ ἐξ ιδίας
ὑπαιτιότητος ὑφισταμένου κακόν τι) Σκυρ. || Αἰνίγμ.

᾿Η ἔλαφος ἀγκάριζι, | μικροὶ τρανοὶ τὴν ᾶκουσαν
κὶ τὴν ἐπροσκύνησαν

(ὁ κώδων τῆς ἐκκλησίας) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Γάιδαρους
ἀγκάριζι, 'ς τὴν Πόλη ἀκούσ'κὶ (τὸ ὄπλον) Μακεδ. (Κοζ.)
|| ᾿Ασμ.

᾿Αγκαρίζ' τοῦ γουμάρ', | θέλ' πίτυρα κὶ κ'θάρ'
κὶ τοῦ παρδαλὸ σαμάρ'

Θεσσ. (Κρυόβρ. Σουκαμν.)

᾿Η παππᾶς ἀπ' τὴ Βουβάλα | κνηγοῦσι μιὰ γουμάρα
κ' ἡ γουμάρα ἀγκάριζι | κ' ἡ παππᾶς θυμιάτιζι

Θεσσ. (Κρυόβρ. Σουκαμν.) Συνών. γκαρίζω Α, γκα-
ρομαχῶ I. β) Μέσ., ἐπὶ ὄνου, φωνάζω Πελοπν. (Λα-
κων.): Δὲ δὸν εἶδια τὸ γάιδαρό σου, μόνε τὸν ᾶκουσα κὶ
ἀγαρίστη. 2) Μεταφ., φωνάζω δυνατὰ, κλαίω γοερῶς
κατὰ τρόπον ἐνοχλητικόν σύνθηθ.: ᾿Ασ' τον νὰ γκαρίζη!
Γκάριζε ὅσο θέλεις, δὲ σὲ λυπᾶμαι. Τί γκαρίζετε ἔτσι
καὶ δὲ μ' ἀφίνετε νὰ κοιμηθῶ; σύνθηθ. ᾿Εγκάριζε, ἐγκά-
ριζε, 'ς τὰ τελευταῖα ἐσώπασε Πελοπν. (Αἰγιάλ.) Δὲ
ντρέπεσαι πὸν ὀγκαρίζεις σὰν τὸ γαιδοῦρι; Εὐβ. (Βρύσ.)
Γαρίζει σὰν σκυλλὶ Κέρκ. Τσαί φάουζα νὰ σὲ εἶχε πιάσει,
ἐτσεδὰ δὲ θὰ γάριζες (φάουζα = καρκινοειδὲς ἔλκος) Πε-
λοπν. (Ξεχώρ.) Ὁ Τάτσης τοῦ Μάρουλα ἐγάριζε πῶς
ἔχει μιὰ σφυρίδα ᾿Ερείκ. ᾿Αν τις βροῦν, τσι βάζ'νι τι-
μουρία νὰ γκαρίξ'ν, νὰ βιλᾶξ'ν ἢ νὰ πυρπατήσ'ν μὶ τὰ
τέσσιρα Θεσσ. (Καρποχώρ.) Εἰντα γκαρίντζεις σὰν τὸ
γάδαρο τὸ Μᾶη Σίφν. Εἶδα γαρίζεις κὶ ἀκούεσαι 'ς τὸν ἄλλο
γόσμο! Νάξ. (Γαλανᾶδ.) ᾿Αγκάξισε ὁδ' ἔδ' τέου (ὁδ' ἔδ'
τέου = ὅσον θέλεις) Τσακων. Τὸν εἶδα καὶ γκάριζε 'ς τὸ
θάνατό του (ἐκρανύαζε βασιανιζόμενος) Πελοπν. (Συκιὰ Κο-
ρινθ.) ᾿Α, πὸν νὰ γκαρίσης! Εὐβ. (Κάρυστ.) Νὰ γκαρίξης,
νὰ βγῇ ἡ ψ'χή σ'! (ἀρά) Στερελλ. (Δεσφ.) Νὰ γαρίξης, κὶ ᾶ
δὲ μ' ἀνακαλέσης, ἡ ψυχὴ σου νὰ μὴ σοῦ βγαίη Κέρκ. (Ἀρ-
γυρᾶδ.) Συνών. γκαρίζο λογῶ, γκαρίζω 2,
γκαρομαχῶ 2. β) Μέσ., κραυγάζω γοερῶς Πελοπν.
(Μάν.): Γιὰ διῆς πῶς ἀγαρίζουνται, σὰ δὲ γάιδαρο. Γάιδαρος
ἀγαρίστη (ἐπὶ παιδίων φωνασκούντων).

Μετοχ. I) Ὡς ὕβρις Εὐβ. (Κάρυστ.): ᾿Αγκαρισμένε (εἶθε
νὰ γκαρίσης). 2) Ὁ διάβολος Κύθν.: ᾿Η γριὰ τὰ ᾿χασε καὶ

